

MODALITĂȚI DE EMITERE ȘI DE COMUNICARE A ACTELOR ADMINISTRATIVE FISCALE. ADAPTARE LA NECESITĂȚILE SOCIETĂȚII MODERNE

Violeta SĂRMĂȘANU (ZIDARU) – Consilier superior
Cosmin CRANGĂ – Consilier superior
Ministerul Finanțelor Publice

Actul administrativ fiscal, așa cum doctrina¹ îl definește, este *“acea formă juridică principală a activității organelor administrației publice, care constă într-o manifestare unilaterală și expresă de voință de a da naștere, a modifica și a stinge drepturi și obligații, în realizarea puterii publice, sub controlul principal de legalitate al instanțelor judecătorești”*.

Această manifestare unilaterală de voință, chiar dacă apare în contextul realizării puterii publice, presupune asigurarea unui echilibru ce implică respectarea intereselor private legitime, a drepturilor conferite de lege destinatarului actului administrativ fiscal, precum și asigurarea condițiilor necesare exercitării de către instanțele judecătorești a controlului de legalitate a actului administrativ.

În acest context, natura unilaterală a actului administrativ fiscal are ca rezultată reglementarea condițiilor de emiteră, comunicare, precum și a modalităților de asigurare a opozabilității acestuia.

În domeniul procedural fiscal, cadrul general îl constituie Codul de procedură fiscală², astfel că acest act normativ consacră legislativ aspecte cu privire la actul administrativ fiscal.

Din acest punct de vedere, definiția dată de art. 41 din Codul de procedură fiscală presupune că actul administrativ fiscal este *“actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale”*.

Pornind de la aceste considerente, este necesar ca actul administrativ fiscal să întrunească o serie de condiții, reglementate de altfel tot de Codul de procedură fiscală, pentru a se bucura de validitate și a nu fi lovit de nulitate, precum și pentru a se asigura opozabilitatea față de destinatar. În legătură cu această prezentare, condițiile se rezumă la modalitățile de emiteră a actului administrativ fiscal. Dacă din perspectiva modalităților de emiteră a actului administrativ fiscal evoluția legislativă nu presupune numeroase intervenții, nu același lucru se poate spune și despre reglementările cu privire la modalitățile de comunicare ale actului administrativ fiscal care au suscitât o serie de controverse și implicit intervenții legislative.

Prin urmare, apreciem util a trata mai întâi aspectele cu privire la emiterăa actului administrativ fiscal așa cum acestea sunt reglementate la nivelul Codului de procedură fiscală, urmând ca ulterior să aducem în discuție și reglementările cu privire la comunicarea actului administrativ fiscal.

Astfel, doctrina³ apreciază că actele administrative trebuie emise în formă scrisă *“atât ca și o condiție de valabilitate, cât și pentru a facilita dovada existenței lor. Forma scrisă nu este suficientă pentru a fi în prezența unui act administrativ dacă nu este dublată de manifestarea de voință a autorității publice făcută în scopul de a produce efecte juridice. Sancțiunea lipsei formei scrise la emiterăa unui act administrativ este nulitatea relativă a actului administrativ fiscal, pe când lipsa formei scrise atunci când legea o prevede în mod expres duce la inexistența actului administrativ.”*

¹ Iorgovan, A. – *Tratat de drept administrativ*, vol. II, Ed. All Beck, București, 2002, p. 24

² *Ordonanța Guvernului nr. 92/24.12.2003 privind Codul de procedură fiscală*, republicată (M.O. nr. 513/31.07.2007), cu modificările și completările ulterioare

³ Dragoș, D. – *Elemente de drept administrativ*, Suport de curs universitar 2011/2012

Tot în doctrină se apreciază că emiterea unui act administrativ presupune semnarea acestuia de către persoana competentă din cadrul autorității emitente, formalitate ce permite dovada existenței deciziei administrative, precum și verificarea competenței de emitere.

În acest sens, art. 43 din Codul de procedură fiscală prevede până de curând, ca regulă, emiterea actului administrativ fiscal numai în formă scrisă.

Totodată, regula generală prevăzută de Codul de procedură fiscală prevede, tot ca o condiție de existență a actului administrativ și implicit ca o dovadă a competenței de emitere, prezența în cuprinsul acestuia, ca element obligatoriu, a semnăturii persoanelor împuternicite ale organului fiscal.

Aceste uzanțe tind a fi înlocuite în timp, motivat atât de dezvoltarea sistemelor informatice, cât și de necesitatea eficientizării activității administrației fiscale în același timp cu reducerea birocrației, reducere ce are un impact deosebit din punct de vedere al contribuabilului care resimte, pe lângă povara fiscală, și problematicile procedurale, care îi cad în sarcină.

Astfel, așa cum mai sus relatam, condițiile de emitere ale actului administrativ fiscal presupuneau, la începuturile reglementării procedurii fiscale prin intermediul Codului de procedură fiscală, emiterea acestuia numai în formă scrisă și cuprinzând, printre alte elemente obligatorii, semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal. Chiar dacă, încă de la început, Codul de procedură fiscală reglementa valabilitatea actului administrativ emis prin intermediul tehnicii de calcul (ulterior, prin intermediul mijloacelor informatice) și în cazul în care acesta nu poartă semnătura persoanelor îndreptățite potrivit legii și ștampila organului emitent, această reglementare, apare oarecum imperfectă, ceea ce din punctul nostru de vedere constituie un prim pas important spre adaptare la mijloacele informatice moderne.

În acest sens, s-a avut în vedere, ca etapă primordială, conferirea suportului legislativ necesar și, prin urmare, Ordonanța Guvernului nr. 2/2012⁴ pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, a consacrat legislativ, un prim pas în evoluția modalităților de emitere ale actului administrativ fiscal, legiuitorul prevăzând expres valabilitatea actului administrativ fiscal nesemnat.

În acest context, s-a avut astfel în vedere instituirea posibilității de a se emite, prin intermediul unui centru de imprimare masivă, acte administrative fiscale. Noutatea constă în faptul că astfel de acte sunt valabile fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, valabilitatea acestora fiind expres prevăzută de legiuitor prin intermediul art. 43 din Codul de procedură fiscală.

Scopul acestei excepții este creșterea eficienței activității de administrare în cazul acelor acte administrative și procedurale care se emit, se tipăresc și se transmit într-un sistem informatic centralizat.

Acest sistem centralizat presupune ca actele administrative fiscale generate electronic de către organele fiscale să fie transmise, de asemenea, electronic, de către o unitate de imprimare rapidă și masivă, situată într-un loc din România, loc în care, prin intermediul unei unități de imprimare de mare capacitate se imprimă, se implicuiesc și se transmit către oficiul poștal în vederea expedierii acestora către contribuabili.

Sub aspectul celor mai sus-menționate, este de precizat că această modalitate de emitere a actelor administrative (prin intermediul unui centru de imprimare masivă) a făcut obiectul controlului de constituționalitate efectuat de Curtea Constituțională. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 443/2013⁵ s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (3), art. 44 alin. (3) și ale art. 46 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

⁴ Ordonanța Guvernului nr. 2/25.01.2012 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M.O. nr. 71/30.01.2012), cu modificările ulterioare

⁵ Decizia Curții Constituționale nr. 443/29.10.2013 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (3), art. 44 alin. (3) și ale art. 46 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală (M.O. nr. 28/14.01.2014)

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1), art. 56 alin. (2) și ale art. 136 alin. (5), precum și ale art. 11 din Declarația universală a drepturilor omului. Se arată, în esență, că modalitatea de comunicare a actului administrativ fiscal prin intermediul mijloacelor informatice conduce la încălcarea principiului egalității, a accesului liber la justiție, a dreptului la apărare și a dreptului de proprietate privată, deoarece implică, pentru partea interesată, posedarea anumitor cunoștințe în domeniul informaticii și al accesului la internet, nivel de cunoștințe pe care însă nu îl pot atinge toți justițiabilii. Un proces între autoritățile statului și cetățean cu privire la contestarea unui act administrativ fiscal nu este echitabil în situația în care statul are ca *“mijloc de apărare reglementarea comunicării actului administrativ prin publicitate”*, persoanele care fie nu au acces la internet, fie nu se pot deplasa la sediul organului emitent pentru a verifica dacă s-a afișat vreun act administrativ fiscal care îi privește, fiind astfel prejudiciate.

Totodată, în opinia autorului excepției, limbajul specific dreptului se caracterizează prin simplitate, rigurozitate, concizie și accesibilitate față de toți cetățenii, folosirea mijloacelor informatice și a internetului într-un domeniu atât de important care vizează drepturi fundamentale, neavând ca rezultat decât o informare incorectă și discriminatorie.

Argumentele care au condus la respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate sunt privite de Curtea Constituțională din mai multe perspective, astfel că prezentăm, în continuare, sistematic, aceste argumente, respectiv:

 dispozițiile art. 43 alin. (3) și ale art. 46 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt criticate prin coroborare, considerându-se că aceste texte legale îngredesc accesul liber la justiție, exercițiul dreptului la apărare și afectează, în final, dreptul de proprietate, prin aceea că nu permit invocarea nulității împotriva actului administrativ fiscal emis prin intermediul mijloacelor informatice, acesta fiind valabil, prin excepție de la regula generală, fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal și fără ștampila autorității emitente;

 având în vedere jurisprudența sa în materie, cristalizată cu ocazia unor critici de neconstituționalitate asemănătoare, Curtea Constituțională a reținut că modalitatea de emitere a actului administrativ fiscal prin intermediul mijloacelor informatice nu afectează în niciun fel exercitarea deplină a drepturilor persoanelor cărora acel act se adresează. Așadar, un act administrativ fiscal, indiferent de mijloacele folosite pentru emiterea lui, adică act emis electronic sau nu, are aceeași forță juridică. Chiar dacă, din rațiuni practice, legiuitorul a prevăzut în mod explicit valabilitatea actului administrativ fiscal emis electronic în lipsa semnăturii persoanei împuternicite și a ștampilei organului fiscal emitent, un astfel de act cuprinde suficiente elemente pentru a putea fi identificat atât organul emitent, cât și persoana împuternicită a acestuia, pentru o eventuală răspundere disciplinară, civilă sau penală, după caz. O asemenea persoană va răspunde în fața legii în aceleași condiții ca și persoana care a semnat și ștampilat actul administrativ fiscal (în acest sens, a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, sau Decizia nr. 1.355 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 9 decembrie 2009);

 Curtea conchide că lipsa celor două elemente reprezintă excepția de la regula instituită de art. 43 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, text referitor la elementele sau condițiile de formă pe care le cuprinde actul administrativ fiscal. Excepția vizează în mod strict doar situația actelor administrative fiscale emise prin intermediul mijloacelor electronice și se justifică tocmai prin modalitatea aparte de emitere, în sens fizic sau material, a respectivului document, fără a avea nicio altă implicație asupra forței sale juridice;

 în ce privește dispozițiile art. 46 din ordonanța criticată, Curtea reține că acestea reglementează instituția nulității sub aspectul elementelor esențiale ale actului administrativ fiscal. Aceste elemente, a căror lipsă atrage nulitatea actului, ce poate fi constatată la cerere sau din oficiu, sunt: numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii per-

soanei împuternicite a organului fiscal. Textul conține și o excepție de la regimul nulității, cu referire la situația prevăzută la art. 43 alin. (3) din Cod, ceea ce înseamnă că împotriva actului administrativ fiscal emis, în condițiile art. 43 alin. (2), prin intermediul mijloacelor informatice, nu poate fi invocată excepția nulității, acesta fiind valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie;

✎ având în vedere cele deja statuate cu privire la dispozițiile art. 43 alin. (3), Curtea constată că dispozițiile art. 46 nu fac decât să ducă mai departe raționamentul ce stă la baza reglementării dispozițiilor art. 43 alin. (3). Așadar, exceptarea de la regimul general al nulității a acestor acte emise prin intermediul mijloacelor informatice, ce sunt valabile, potrivit legii, și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal și ștampila organului emitent, nu apare decât firească și logică;

✎ Curtea mai reține, totodată, că actele administrative fiscale emise prin intermediul mijloacelor informatice reprezintă o categorie specială, distinctă de acte ale autorității fiscale, deoarece, potrivit alin. (4) al art. 43 din ordonanța criticată, acestea se stabilesc prin ordin al ministrului economiei și finanțelor. Prin urmare, însăși aceste acte sunt limitative, prevăzute strict în legislația în materie, astfel că este justificat ca și normele procedurale referitoare la regimul acestei categorii de acte să fie tot derogatorii și de strictă interpretare și aplicare;

✎ Curtea constată că, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, ce conferă Parlamentului atributul de unică autoritate legiuitoare a țării, legiuitorul are dreptul ca, la instituirea regulilor de procedură, sub condiția respectării normelor fundamentale, să adopte normele apreciate ca fiind cele mai potrivite și eficiente, în funcție de specificitatea fiecărei materii reglementate, de obiectivele sau scopul actului normativ respectiv etc. Or, stabilirea, la art. 43 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, a condițiilor de validitate a actului administrativ fiscal emis prin intermediul unui centru de imprimare masivă (sau prin intermediul mijloacelor informatice, în vechea redactare), precum și a excepției de la regimul general al nulității actului administrativ fiscal, prevăzută de art. 46 din aceasta, reprezintă tocmai materializarea voinței legiuitorului în sensul adoptării unor norme speciale, adaptate domeniului reglementat - domeniul fiscal - și adresate, mai exact, categoriei distincte a actelor administrative fiscale emise prin intermediul unui centru de imprimare masivă;

✎ Curtea constată că textele de lege în discuție conțin norme de procedură specifice domeniului fiscal, care vizează în egală măsură pe toți cei cărora li se adresează, fără a genera o stare de inegalitate sau de discriminare contrară art. 16 din Constituție. Actele administrative fiscale emise prin intermediul unui centru de imprimare masivă se stabilesc, potrivit art. 43 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, astfel că această categorie distinctă este determinată nu de destinatarul lor, ci de obiectul acestora. Acest element se constituie într-un criteriu obiectiv și rațional, care justifică, în lumina exigențelor ce caracterizează principiul egalității, tratamentul juridic diferit al acestei categorii de acte administrative fiscale față de celelalte – și, implicit, al destinatarilor lor.

Un ultim pas spre modernizare, raportat la momentul actual, a fost realizat odată cu apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2014⁶ pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscale. Acest pas a presupus modificarea dispozițiilor art. 43 din Codul de procedură fiscală, rezultatul fiind că, din punct de vedere legislativ, actele administrative fiscale pot fi emise atât pe suport de hârtie, cât și în formă electronică. Pentru asigurarea valabilității actului administrativ fiscal sub aspectul prezenței elementelor obligatorii (semnăturii), textul legislativ prevede semnarea acestuia prin intermediul semnăturii electronice extinse a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat.

⁶ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/18.06.2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscale (M.O. nr. 455/23.06.2014)

Așadar, deși din punct de vedere al reglementărilor cu privire la semnătura electronică această modificare a Codului de procedură fiscală apare a fi făcută cu oarecare întârziere, modificarea tinde a asigura condițiile legislative necesare unei ere din ce în ce mai informatizate.

În esență, din perspectiva condițiilor de emitere ale actului administrativ fiscal, ceea ce am relatat ar reprezenta principalii pași spre modernizare și eficientizare, dar aceste aspecte trebuie privite în strânsă legătură cu modalitățile de comunicare ale actului administrativ fiscal.

Cu referire la acestea, se cuvine, fără a avea neapărat legătură cu condițiile de emitere a actului administrativ fiscal sus-menționate, a aduce în discuție evoluția legislativă a modalităților de comunicare.

Sub aspectul comunicării actului administrativ fiscal, cel mai important efect este acela că organul fiscal nu poate pretinde executarea obligației stabilite în sarcina contribuabilului prin actul administrativ, dacă acest act nu a fost comunicat cu respectarea prevederilor legale. Treccerea la executare a unui asemenea act deschide contribuabilului calea unei contestații la executare prin intermediul căreia poate invoca atât faptul că nu i-a fost comunicat, cât și faptul că efectuarea comunicării s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale.

Prin urmare, pentru a asigura opozabilitatea față de contribuabil, actul administrativ fiscal este supus comunicării, formele de comunicare fiind reglementate, în prezent, de art. 44 din Codul de procedură fiscală.

Practic, până la apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2014, actul administrativ fiscal putea fi comunicat prin remitere, dacă se asigura semnarea de primire de către contribuabilul căruia îi era destinat, sau prin fax, e-mail etc. dacă respectivul contribuabil solicita o astfel de modalitate de comunicare și dacă se asigura atât transmiterea textului actului, cât și confirmarea primirii acestuia.

Dacă nu ne aflăm în cele două ipoteze de mai sus, atunci actul administrativ fiscal trebuia comunicat prin poștă cu confirmare de primire.

În cazul în care nici comunicarea prin poștă nu a avut succes (contribuabilul a refuzat primirea actului administrativ fiscal sau nu s-a prezentat la poștă pentru ridicarea acestuia), atunci comunicarea se realiza prin publicitate.

O astfel de practică s-a vrut a reieși din însăși reglementările Codului de procedură fiscală, însă evoluția legislativă a art. 44 din acest act normativ dezvăluie diferitele interpretări și modalități de aplicare pe care le-au sugerat atât organele fiscale, cât și contribuabilii.

Ca scurt rezumat, întrucât incidentele în aplicarea art. 44 din Codul de procedură fiscală au făcut obiectul multor analize, precizăm că, în forma inițială, art. 44 enumera modalitățile de comunicare, ca și în prezent, însă nu era prevăzută o ierarhie a acestor modalități. Rezultanta a fost că organele fiscale au interpretat că, realizarea comunicării se poate face prin oricare dintre modalitățile prevăzute de art. 44.

Demersurile legislative ulterioare au urmărit eliminarea diferitelor interpretări apărute în practică, precum și ralierea la principiile de comunicare ale actului administrativ fiscal enunțate de jurisprudență, atât în cazuri punctuale, cât și cu ocazia analizării diferitelor excepții de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională.

Revenind la momentul actual, adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2014 a avut în vedere creșterea gradului de informatizare a activităților desfășurate de organele fiscale, a stimulării depunerii prin mijloace electronice a declarațiilor, a cererilor și a altor documente pe care contribuabilii le depun la organele fiscale, precum și a dezvoltării unui sistem de comunicare electronică între contribuabili și organele fiscale și în ceea ce privește comunicarea către contribuabili a actelor administrative fiscale și a oricăror alte acte procedurale.

Scopul unei astfel de măsuri vizează creșterea eficienței comunicării în timp real a declarațiilor, a cererilor și a altor documente pe care contribuabilii le depun la organele fiscale, asigurându-se totodată și o procesare mai rapidă a acestora, comparativ cu cele depuse în format de hârtie.

De altfel, această nouă concepție de comunicare este în consonanță și cu practica europeană, ținta fiind:

- punerea la dispoziția contribuabililor, de către organele fiscale, de informații precise și în timp util pentru a le permite să își onoreze obligațiile fiscale, precum și actualizarea acestor informații în permanență;

- introducerea unor modalități optimizate și proactive de comunicare, facilitând astfel înțelegerea și cunoștințele despre contribuabili ce are ca efect oferirea de îndrumări specializate proactive care vor ajuta contribuabilii în anticiparea propriilor obligații fiscale și reducerea greșelilor.

În plus, acest act normativ a adus ca element de noutate posibilitatea organului fiscal de a transmite inclusiv în format electronic, la solicitarea altor autorități publice, documente privind situația fiscală a unui contribuabil. Ca urmare, prin această reglementare s-au eliminat barierele administrative dintre organele fiscale și contribuabili. Implementarea acestei măsuri avantajează contribuabilul întrucât acesta nu mai este obligat să se deplaseze inițial la administrația fiscală pentru obținerea documentului care îi atestă situația fiscală, acesta fiind obținut chiar de instituția în cauză, de regulă în format electronic. Măsura are ca efect reducerea costurilor de administrare fiscală, asigurarea celerității în soluționarea cererilor contribuabililor și eficiența procedurilor administrative.

Continuarea măsurilor legislative sub aspectul acestei noi modalități de comunicare, respectiv prin mijloace electronice de transmitere la distanță, a presupus reglementarea unei proceduri de implementare. Drept urmare, prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.154/2014⁷ a fost aprobată *Procedura de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță între Agenția Națională de Administrare Fiscală și persoanele fizice*.

Concret, acest nou serviciu de comunicare constă în punerea la dispoziția persoanelor fizice a unui spațiu virtual, aflat pe serverele Ministerului Finanțelor Publice/Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin intermediul căruia se efectuează comunicarea electronică a informațiilor și înscrisurilor între ANAF și persoana fizică în legătură cu situația fiscală proprie a acesteia. Prin accesarea serviciului “*Spatiul privat virtual*” persoanele fizice pot opta pentru comunicarea prin mijloace electronice de transmitere la distanță a actelor administrative fiscale emise în formă electronică de către organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Așa cum este menționat și în acest din urmă act normativ, serviciul este opțional, nu obligatoriu, așa încât contribuabilii pot trimite, în continuare, acte către organele fiscale și prin mijloacele clasice (poștă, fax etc.).

Totodată, este de precizat că noul serviciu este disponibil gratuit, 24 de ore din 24, însă până la sfârșitul anului 2014 va fi disponibil doar pentru contribuabilii cu domiciliul fiscal în București și în județul Ilfov, urmând a fi extins și în restul țării, începând cu anul următor.

Acestea fiind spuse, putem concluziona că toate eforturile administrației fiscale, concretizate prin intermediul demersurilor legislative despre care am făcut vorbire în prezentul articol, sunt binevenite, atât din punct de vedere al administrației, cât și din cel al contribuabililor, măsurile dispuse asigurând totodată alinierea atât la practicile altor state mai dezvoltate, cât și la posibilitățile tehnologice existente în prezent.

⁷ Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.154/01.09.2014 privind Procedura de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță între Agenția Națională de Administrare Fiscală și persoanele fizice (M.O. nr. 646/02.09.2014), cu modificările ulterioare